

Sipos Lili Janka

Élményem a nagymamával

Minden évben megrendezzük a három napos családi találkozót. Erre a nagymamám is mindig eljön. Idén Hejcére utaztunk, egy Vizsoly melletti településre. Most is jó volt látni az arcán az örömet, hogy láthatja drága unokáit. A nagypapa már nem él közöttünk, nagymama mindig elmondja, hogy mennyire hiányzik neki.

Nagyon kevés ilyen nagymama van a világon, akit ennyi unoka vesz körül. Eddig huszonhárom unokája született hét gyermekétől. A legidősebb unokatestvérem 27 éves, a legkisebb az első esztendejét töltötte be a nyáron. A nagymamánál Istenhívőbb emberrel még nem találkoztam. Minden reggel és minden este, mindegyik unokájáért egyenként imádkozik, értem is. A nagymamát hatalmas öröm érte: nemsokára dédnagymama lesz... Ha az egy éves kis Jankának testvére születik, akkor a dédunoka idősebb lesz az unokánál. Milyen érdekes!

A családi találkozó mindhárom napján énekszóval dicsértük Istent. Együtt étkeztünk, sétáltunk, játszottunk, beszélgettünk.

Sajnos nagymama egy nappal hamarabb elutazott Miskolcra az egyik családjunkkal, mert az egyik unokájának eljegyzésére meghívták. Kis családi negyvenfős énekkarunk négy szólamban énekelve kedvenc dalával búcsúzott tőle:

„Jézus, vezesd gyermeked
Megvédhet erős kezed
Kősziklám és oltalmam
egyetlen bizodalمام.
Vigy hát, vigy hát, vigy míg éjre nap derül,
és ha minden romba dől
Benned bízom egyedül.”

Alig várom, hogy újra találkozhassak vele.

Sipos Lili Janka 4.c

Kecskemét, 2012. november 5.

Református Általános Iskola
Kecskemét

Seprenyi Marcell

Legkedvesebb élményem a nagyszüleimmal

Egy szép tavaszi napon, áprilisban, mikor a mamám a 60. születés napját ünnepeltük, összegyűltünk a rokonsággal, megszerveztünk a Mamának egy meglepetés partit.

Mikor elérkezett a nagy nap elindult az izgalmas készülődés.

Mindenki ünneplő ruhába öltözött, és nagy izgalommal Mama házához érkeztünk, aki mit sem sejtve, templomban volt.

A szüleink otthon elkészítették a finom ínycsiklandozó ünnepi ételeket, a süteményeket, és az emeletes tortát, melyen ékeskedett a 60-as gyertya.

Gyönyörűen megterítettük az asztalt, és izgalmasan vártuk mama hazaérkezését.

Az ajtót bezártuk, a villanyokat pedig lekapcsoltuk. Ezután nyolcan az unokatestvéreimmal együtt sorfalat álltunk, és mindegyikünknek egy-egy szál virág volt a kezében.

Mamánk belépett az ajtón és mi egyszerre énekeltük a boldog születésnapot című dalt.

A Nagymamám nagyon meghatódott és boldog volt, amint születési sorrendbe láthatott bennünket.

Láttam fátyolos lett a szeme...

Mikor az ebéd elkezdődött a Mamám elmesélte, hogyan nevelte fel a négy lányát és milyen volt az ő gyerekkora.

Közben egymás után jöttek a finomabbnál finomabb ételek. Következtek a desszertek, majd meggyújtottuk a tortán a gyertyát. Mama fújta el, utána jókívánságokat mondtunk neki.

Elérkezett az ajándékosztás ideje. Rengeteg virágot és bonbont kapott, de a sok ajándék közt volt egy olyan, melynek különösen örült, méghozzá egy aranyfülbevaló, amit közösen adtunk át. Készítettünk sok fényképet is.

Nagyon jó volt látni azt, hogy a mamám milyen boldog.

Azóta is minden családi ebédnél, szívesen emlékezünk vissza erre a kedves alkalomra.

Gondolatban már a 70. születésnapot is tervezzük, de erre még várni kell éppen hét évet.

írta: Seprenyi Marcell

Református Általános Iskola 4/c

Kecskemét, 2012-11-01

Hogyan tanultam meg szépen enni?

Amikor óvodás voltam nagyon szerettem azokat a napokat, amikor nem volt óvoda. Azokon a napokon mindig a mamánál töltöttem el az időt. Anya és apa ilyenkor mindig dolgoztak. Egy ilyen napomat mesélem el most.

Este vidáman feküdtem le, mert tudtam, hogy másnap reggel anya visz a mamához. Reggel korán indultunk, a mama reggelivel várt. Azután segitettem a mamának a mindennapi munkájában. Kimentünk kukoricát morzsolni a galamboknak, öntöttünk vizet a feketerigóknak. Ezután bementünk és a mama elkezdte főzni az ebédet. Amíg ő szorgoskodott a konyhában, addig én néztem a tévét. A mamánál mindig fél 12-kor van ebéd, így volt ez akkor is. Leültünk az asztalhoz, és nagy örömmel kanalaztam a nagy szemű bablevest. Ezután a kedvencem következett: sült hús sült krumplival. Megmarkoltam a villát és enni kezdtem. Ekkor a mama rám szólt:

- Peti. Nem jól fogod a villát!
- Nem tudom, hogyan kell. Megtanítasz?
- Igen, megtanítalak kis unokám. Jól figyelj!
- A villát nem markoljuk, hanem szépen fogjuk.
- De nem tudom!

Ezután szépen türelmesen az ujjaimat a villára tettem, és azt mondta szúrjam fel a húst és a krumplit. Úgy tettem, ahogyan mondta.

- Úgyes vagy Petikém!

Nagyon örültem, amikor ezt mondta nekem.

Azóta nem szólnak rám, amikor eszem, hiszen nincs gondom a villa fogásával. Amikor majd felnőtt leszek, sose felejtsem el, hogy a mama erre is megtanított.

Magyar Péter

Kecskeméti Református Általános Iskola 3./a